

קבלת שבת- Lesson 1-תפלת ערבית לליל שבת Versions Of The

Source 1

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף לב' עמ' א'—מתני'. שנים שהיו מהלכין ברשות הרבים, אחד רץ ואחד מהלך, או שהיו שניהם רצים, והזיקו זה את זה, שניהם פטורים. גמרא. מתני' דלא כאיסי בן יהודה; דתניא, איסי בן יהודה אומר: רץ, חייב, מפני שהוא משונה; ומודה איסי, בערב שבת בין השמשות, שהוא פטור, מפני שרץ ברשות. . . . אמר מר: ומודה איסי, בערב שבת בין השמשות, שהוא פטור, מפני שרץ ברשות. בערב שבת, מאי ברשות איכא? כדר' חנינא, דאמר ר' חנינא—דף לב עמ' ב'—בואו ונצא לקראת כלה מלכתא; ואמרי לה: לקראת שבת כלה מלכתא. רבי ינאי מתעטף, וקאי ואמר: בואי כלה, בואי כלה.

MISHNAH. If two persons were passing one another on public ground, one of them running and the other walking or both of them running and they were injured by each other, both of them are exempt.

GEMARA. Our Mishnah is not in accordance with Issi b. Judah. For it has been taught: Issi b. Judah maintains that the man who had been running is liable, since his conduct was unusual. Issi, however, agrees that if the collision occurs on a Sabbath eve before sunset there would be exemption, for running at that time is permissible . . . The Master stated: 'Issi, however, agrees that if the collision occurs on a Sabbath eve before sunset there would be exemption, for running at that time is permissible.' On Sabbath eve, why is it permissible? As shown by Rav Hanina: for Rav Hanina used to say: 'Come, let us go forth to meet the bride, the queen!' Some explicitly read:'. . . to meet Sabbath, the bride, the queen.' Rav Jannai, however, while dressed in his Sabbath attire used to remain standing and say: 'Come you, O queen, come you, O queen!'

Source 2

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיט עמוד א—רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא, אמר: בואו ונצא לקראת שבת המלכה. רבי ינאי לביש מאניה מעלי שבת, ואמר: בואי כלה. בואי כלה.

Translation: Rav Hanina robed himself and stood at sunset of Sabbath eve and exclaimed, 'Come and let us go forth to welcome the queen Sabbath.' Rav Jannai donned his robes, on Sabbath eve and exclaimed, 'Come, O bride, Come, O bride!'

Source 3

תלמוד בבלי מסכת שבת דף לה עמוד ב—תנו רבנן, שש תקיעות תוקעין ערב שבת: ראשונה להבטיל את העם ממלאכה שבשדות, שניה, להבטיל עיר וחנויות, שלישית, להדליק את הנר, דברי רבי נתן. רבי יהודה הנשיא אומר: שלישית לחלוץ תפילין. ושוהה כדי צליית דג קטן, או כדי להדביק פת בתנור, ותוקע ומריע ותוקע ושובת. אמר רבן שמעון בן גמליאל: מה נעשה להם לבבליים, שתוקעין ומריעין ושובתין, מתוך מריעין. תוקעין ומריעין? הווי להו חמשה! אלא: שתוקעין, וחוזרין ותוקעין, ומריעין ושובתין מתוך מריעין! מנהג אבותיהן בידיהן. מתני ליה רב יהודה לרב יצחק בריה: שניה, להדליק את הנר. כמאן? לא כרבי נתן ולא כרבי יהודה הנשיא! אלא: שלישית להדליק את הנר, כמאן? כרבי נתן. תנא דבי רבי ישמעאל, שש תקיעות תוקעין ערב שבת: התחיל לתקוע תקיעה ראשונה, נמנעו העומדים

בשדה מלעדור ומלחרוש ומלעשות כל מלאכה שבשדות, ואין הקרובין רשאים ליכנס עד שיבואו רחוקין ויכנסו כולם כאחד. ועדיין לחנויות פתוחות ותריסין מונחין, התחיל לתקוע תקיעה שניה, נסתלקו התריסין וננעלו החנויות, ועדיין חמין מונחין על גבי כירה וקדירות מונחות על גבי כירה. התחיל לתקוע תקיעה שלישית, סילק המסלק, והטמין המטמין, והדליק המדליק. ושוהה כדי צליית דג קטן, או כדי להדביק פת בתנור, ותוקע ומריע ותוקע ושובת. אמר רבי יוסי ברבי חנינא: שמעתי שאם בא להדליק אחר שש תקיעות, מדליק, שהרי נתנו חכמים שיעור לחזן הכנסת להוליד שופרו לביתו. אמר לו: אם כן, נתת דבריך לשיעורין! אלא: מקום צנוע יש לו לחזן הכנסת בראש גגו, ששם מניח שופרו, לפי שאין מטלטלין לא את השופר ולא את החצוצרות.

Translation: Our Rabbis taught: Six blasts were blown on the eve of the Sabbath. The first, for people to cease work in the fields; the second, for the city and shops to cease work; the third, for the lights to be kindled: that is R. Nathan's view. R. Judah the Nasi said: The third is for the tefillin to be removed. Then there was an interval for as long as it takes to bake a small fish, or to put a loaf in the oven, and then a teki'ah, teru'ah, and a teki'ah were blown, and one commenced the Sabbath. Said R. Simeon ben Gamaliel. What shall we do to the Babylonians who blow a teki'ah and a teru'ah, and commence the Sabbath in the midst of the teru'ah? They blow a teki'ah and a teru'ah only: but then there are five? Rather they blow a teki'ah, repeat the teki'ah, and then blow a teru'ah and commence the Sabbath in the midst of the teru'ah. They retain their fathers' practice. Rav Judah recited to Rav Isaac, his son: The second is for the kindling of the lights. In accordance with which Tanna? Neither as Rav Nathan nor as Rav Judah the Nasi!-Rather read 'the third is for the kindling of the lights'. In accordance with which Tanna? As Rav Nathan. The School of Rav Ishmael taught: Six blasts were blown on the eve of the Sabbath. When the first was begun, those who stood in the fields ceased to hoe, plough, or do any work in the fields, and those who were near to town were not permitted to enter it until the more distant ones arrived, so that they should all enter simultaneously to protect the more distant ones from the suspicion of continuing their work after the first blast. But the shops were still open and the shutters were lying. (The shutters were placed on trestles during the day to serve as stalls.) When the second blast began, the shutters were removed and the shops closed. Yet hot water and pots still stood on the range. When the third blast was begun, what was to be removed was removed, and what was to be stored away was stored away, and the lamp was lit. Then there was an interval for as long as it takes to bake a small fish or to place a loaf in the oven; then a teki'ah, teru'ah and a teki'ah were sounded, and one commenced the Sabbath. Rav Jose ben Rav Hanina said: I have heard that if one comes to light after the six blasts he may do so, since the Sages gave the haẓẓan of the community time to carry his shofar home. Said they to him, If so, your rule depends on variable standards. Rather the haẓẓan of the community had a hidden place on the top of his roof, where he placed his shofar, because neither a shofar nor a trumpet may be handled on the Sabbath.

Source 4

שולחן ערוך אורח חיים סימן רסא' סעיף ד'—אחר עניית ברכו, אף על פי שעדיין יום הוא, אין מערבין ואין מומנין משום דהוא קבליה לשבת עליה; ולדידן הוי אמירת מזמור שיר ליום השבת כעניית ברכו לדידהו.

Studying Tefila By Comparing Multiple Versions Of Each Tefila

Translation: After the congregation answers to the Prayer Leader reciting Barchu, even though it is still day, those present can no longer create Eruvim or place food on the stove to stay hot because they have accepted the obligations and prohibitions of Shabbos. For us, the recital of the chapter of Tehillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos has the same effect of being the moment that we accept the obligations and prohibitions of Shabbos as it is for those who view Barchu as having the same effect.

Source 5

משנה ברורה סימן רסא ס"ק כח-עניית ברכו – משום שהוא התחלת תפלת ערבית של שבת לכך הכל פורשין אז ממלאכה, וכדלקמן בסימן רס"ג ס"י שהוא כמי שקבל עליו קדושת שבת בפירוש, ואסור אז בכל הסייגים והגדרים שגדרו חז"ל לשבת כגון לכנוס למרחץ להזיע בעלמא, וכל שכן ברחיצה בחמין וכהאי גוונא בכל השבותין.

Translation: Because answering to Barchu signals the start of Tefilas Maariv of Shabbos and at that moment all stop performing work. As described in section 263 subsection 10 it is similar to one who has explicitly accepted upon himself the holiness of Shabbos. It is prohibited at that moment from doing any of those matters that are permitted in the times just before Shabbos like entering a sauna or bathing in warm water and similar activities.

Source 6

מגן אברהם סימן רסא ס"ק יג-מזמור שיר וכו' – ועתה נוהגין לומר מזמור שיר וכו' ואפילו הכי אין מקבלין שבת ועושין כל מלאכות עד ברכו דמעיקרא הכי קבלו עליהו.

Translation: Now we follow the practice on Erev Shabbos of reciting the chapter of Tehillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. Despite adopting this custom, the rule remained that accepting the obligations and prohibitions of Shabbos and discontinuing work did not occur until Barchu was recited because from the beginning it had been the rule that the recital of Barchu triggered the acceptance of Shabbos.

Source 7

ספר המנהיג הלכות שבת עמוד קלג-א"ר יוסי [שבת קי"ח ע"ב] יהא חלקי עם מכניסי שבת בטיבריא, וממוציאי שבת בצפורי. מנהג אלסכנדריא של מצרים וכל ארץ מצרים שאומרים לפני תפלת הערב של שבת מזמור שיר ליום השבת כל המזמור, ויש לי סמך מדאמרי' בברא' רבא ויכל א-להים ביום השביעי; מה העולם חסר? מנוחה. באת שבת, באת מנוחה. באת שבת, אמ' הקב"ה בואו ואמרו שירה, פנים חדשות באו לכאן.

Translation: Rav Yossi said: May I be among those who accept Shabbos in Tiberias (early) and those who finish Shabbos in Tzippori (late). It was the custom in Alexandria, Egypt and in all of Egypt that they would recite before Tefilas Maariv on Erev Shabbos the complete chapter of Tehillim that begins: Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. I found support for that practice in the Midrash Bereishis Rabbah on the words: and G-d finished creating the world on the seventh day. What was missing on the seventh day that G-d needed to still create? Rest. When Shabbos comes so too rest arrives. When Shabbos arrives G-d says: come and sing to Me a chapter of Tehillim because each Shabbos is like a fresh face appearing before Me.

Studying Tefila By Comparing Multiple Versions Of Each Tefila

Source 8

רבינו שלמה ברבי נתן – וכבר נפוץ המנהג במקצת המקומות להקדים לתפלת מעריב של שבת כמה מזמורים והם: שיר המעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי וכו'. מזמור שיר ליום השבת וכו'. ה' מלך גאות לבש וכו'. לאורך ימים. אחר כך אומרים והוא רחום וגו'.

Translation: The practice has already sprung up in some places to recite a few chapters of Tehillim before reciting Tefilas Maariv on Erev Shabbos and they are: Shir Ha'Ma'Los Esah Einei El Ha'Harim, Mai' Ayin Yavo Ezrei etc., Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos etc., Hasehm Melech Gai'Us La'Veish. L'Orech Yamim. Then they say: V'Hu Rachum.

Source 9

ספר אור זרוע ח"ב – הלכות ערב שבת סימן יא' – אלמא הואיל שהיתה מדלקת נר של שבת סמוך לחשיכה שמע מיניה דלאחר שגמרו כל צורכי שבת היו מדליקין את הנר ומקבלים את השבת . . . והכי מוכח בספר המקצעות שהדלקת נר הוי קבלת שבת גבי מעשה אחד שכתב רב שרירא גאון ולקמן אפרש גבי קבלות שבת בטעות. ומעתה הואיל שפירשנו דהדלקת נרות הויא קבלת שבת נראה בעיני דמי שהדליק נרות בביתו והולך לבית הכנסת שאסור לו להדליק נרות בבית הכנסת שכבר קבל עליו השבת ועל כן מנהג כשר הוא במלכותנו בארץ שלאחר הקדושה מכריזין השמשים והתנוקות להדליק נרות של שבת כי כבר יש שהות לקבל שבת ולפרוש מן מלאכות וגם עדיין יש שהות כדי לצלות דג קטן וכדי להדביק פת בתנור ומי שהיה מדליק נרות שבת ומתנה על מנת שלא יאסר עדיין בכל מלאכות נראה בעיני דבטלה דעתו דהרואה אומר דלאחר שקבל עליו השבת עושה מלאכה. ומנהג כשר הוא להדליק תחילה כל נרות שבבית ואח"כ נרות שעל גב השלחן כי אותו נר הוא הבא לכבוד שבת.

Translation: Since women light candles close to the time when it becomes dark, we can conclude that only after the preparations for Shabbos were completed, they would light candles indicating that they accepted all of the obligations and prohibitions of Shabbos . . . It was made clear in the Book of Miktza'Os that lighting candles was the moment when the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos took place as was recorded by Rav Shereira Gaon concerning an incident. Later on I will discuss how to deal with a case in which the acceptance of Shabbos occurred in error. Now, since we concluded that lighting candles signified the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos, it would appear to me that one who lit candles at home should not be the one to do so in synagogue because he already accepted of the obligations and prohibitions of Shabbos. Therefore the custom we practice in our area that after reciting Kedushah in Tefilas Mincha on Erev Shabbos, the synagogue leaders announce to the congregation to light Shabbos candles was commendable since enough time passed to accept Shabbos and to complete all preparations for Shabbos including baking small fish and preparing bread for Shabbos. He who lit candles at home but said to himself that he was doing so without accepting the obligations and prohibitions of Shabbos did not accomplish anything because those who saw him assumed that he was acting inappropriately after accepting of the obligations and prohibitions of Shabbos. It was a good practice to first prepare the lights around the house on Erev Shabbos and then light special candles on the table because then the lights on the table are seen as the special lights for Shabbos.

Source 10

ספר שבולי הלקט ענין שבת סימן נט-הנה בפירוש לא מצינו קבלת שבת בהדלקה. וחבר אחד התרים דוקא כשהיו תקיעות נוהגות לא היתה קבלת שבת בהדלקת הנר. אבל השתא שאין תוקעין הויא קבלת שבת בהדלקה. ולא נזהר שתשובתו בצדו כיון דמקיש הדלקת הנר לתקיעת שופר הלא נתנו חכמים שיעור לחזן הכנסת להוליך שופרו בראש גגו הכא נמי נתנו לו שיעור להניח את נרו. ומצאתי בדברי הגאונים ז"ל בערב שבת אפי' הדליק את הנרות אין מקבל עליו את השבת לאסור עצמו במלאכה עד שיתפלל תפלת ערבית שאז בברכת מקדש השבת הוא מקבל עליו. וכן מצאתי בשם הר"ר שמשון זצ"ל שאין חשוב הדלקת הנר קבלת שבת לאסור עצמו במלאכה אע"פ שבירך עליו אלא אם כן התפלל ערבית וקידש השבת שהרי אחר הדלקת הנרות היו צולין דגים קטנים ואופין את הפת. ונראה בעיני שמה שהיו מותרין בצליית הדג ואפיית הפת לפי שלא קבלו עליהם שביתה בהדלקה אבל אם דעתן לקבל שבת בהדלקה אפילו מבעוד יום אסורין לעשות שום דבר אחר כן. כלל כל הדברים אחר דעת האדם אנו הולכין בקבלת שבת אם בתפלה אם בהדלקת הנר שאחר ששם בדעתו לשבות אסור לעשות שום דבר.

Translation: We do not find it written that lighting candles on Erev Shabbos signified accepting the obligations and prohibitions of Shabbos. One friend of mind speculated that only when the community had the practice of blowing Shofar on Friday afternoon that lighting candles on Erev Shabbos did not signify the acceptance of the obligations and the prohibitions of Shabbos. But now that we no longer maintain the practice of blowing Shofar on Erev Shabbos, lighting candles on Erev Shabbos signified the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos. My friend did not consider that when the practice to blow Shofar on Erev Shabbos was followed, our Sages gave time for the one blowing the Shofar to put away his Shofar. So too time after lighting candles time must be allotted for taking care of some last minute preparations. I found among the writings of the Gaonim that lighting candles on Erev Shabbos did not signify the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos. That moment occurred during Tefilas Maariv when a person recited the Bracha of Mikadesh Ha'Shabbos in Shemona Esrei. I found written in the name of Rav Shimshon that the act of lighting candles did not signify the acceptance of the obligations and prohibitions of Shabbos and that there was still an opportunity to bake some small fish and bake some bread. It would appear to me that the statement that there was still time to bake some small fish and bake bread concerned a person who did not accept Shabbos when he lit candles unless he had in mind to accept Shabbos. If he had that in mind then even if it was earlier in the day, it was deemed to be the acceptance of Shabbos. The upshot is: we follow what the person had in mind in determining when he accepted the obligations and prohibitions of Shabbos; whether it was at the time of lighting candles or at the time of reciting Tefilas Maariv. Once he decided that he accepted Shabbos, he was required to adhere to the obligations and prohibitions of Shabbos.

Source 11

ספר חסידים (מרגליות) ברית עולם ושומר הברית¹ סימן קנד'-אחר התפילה תקנו וקבעו לומר במה מדליקין וכו' זהו כמנהג אשכנז אבל מנהג ספרד לאומרו בין מזמור לדוד ובין

1. This is a commentary on the ספר החסידים. The לכה דודי of פיוט had not been authored at the time that the ספר החסידים was written

Studying Tefila By Comparing Multiple Versions Of Each Tefila

פיוט לכה דודי לקבל שבת קודם מזמור שיר ליום השבת. יש מי שכתב דמנהג ספרד
מתישב יותר.

Translation: They had the custom, after completing Tefilas Maariv, to recite the Mishnayos of Bameh Madlikim. That was the custom among the Ashkenazim. Sephardim, on the other hand, would recite the Mishnayos of Bameh Madlikim between reciting Mizmor L'Dovid and the piyyut of Lecha Dodi in order to accept the obligations and prohibitions of Shabbos before reciting Mizmor Shir L'Yom Ha'Shabbos. It was written that the custom of the Sephardim made more sense.